

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Πορτογαλλικό διήγημα

Το ξενοδοχείο ήταν γεμάτο. Παντός είδους Άνθρωποι, γεωργοί, έμποροι, άστοι, γυναίκες και παιδιά μιλούσαν και γελούσαν.

Κατακουρασμένους ζήτησα ένα δωμάτιο. 'Ο ξενοδόχος έκαμε νόημα σέ μίαν: υπηρετρια, να 'άδμη φως και να με οδηγήσει. Τό δωμάτιο ήταν μικρό, αλλά καθαρό και με, σχετικά, καλή επίπλωση. Μου έκαμε δυο; κακή έντύπωση τό ξέρι. 'Η πόρτα δέν έκλεισε με κλειδί από μέσα, ούτε απ έξω. Κάθε ένας μπορούσε να τήν σπρώξει και να μπει, έκτός αν έβριζε κανείς κανένα βαρύ έπιπλο από πίσω. 'Αλλά ήμουνα νέος και άμέρμος και νύστατα πολύ... 'Έπεσα λοιπόν στο κρεβάτι μου και άποκοιμήθηκα άμέσως.

Θά κοιμόμουν αω; μίαν ώρα, όταν ξύπνησα άξαφνα από ένα πολύ μεγάλό βρόντο. 'Ανακάθησα στο κρεβάτι μου. Στην άρχή νόμισα ότι κροτός θά ήταν από τήν τρομερή θύελλα πού χαλούσε κόσμο, έξω. Ξαφνικά όμως ή κόρτα τής κάμαράς μου άφωτίστηκε κι 'ένας άνθρωπος μπήκε βιαστικά μέσα στο δωμάτιο.

'Ήταν ένας γεμάτος νέος κι' εύθύσομος, ήλικίας τριάντα έτών και παραπάνω. Μέ κόκκινα μαλλιά, με ύψος χλευσαστικό, ψηλός και δυνατός σάν 'Ηρακλής. 'Ερριές σέ μιά γωνιά ένα σάκκο κοκκινωτό, πού κρατούσε στά χέρια του κι' άρχισε, άφου άφησε έκάνω στο τραπέζι ένα κηροπήγιο πού κρατούσε, να σέρνει τά καθίσματα πού ήταν μέσα στο δωμάτιο.

— Τι κάνετε αύτού; τού φώναξα με έκπληξη. — 'Έτοιμάζω τό κρεβάτι μου!... μου ειπε. Θά κοιμηθώ άπό να πού τούτα τά καθίσματα. Με αύτό τόν καιρό, δέν θά θέσι; βέβαια, να κοιμηθώ στο δρόμο!...

— Είστε άστοίτος... — 'Αστέιος ή όχι, αύτό μόνον τό μέσον έχω να ήσυχάσω λίγες ώρες. Τι θέλετε να κάνω; 'Η θέσις μου εινε δύσκολη. Κανείς δέ θά με δεχτόταν στο σπίτι του ή στο καλύβι του, γιατί όλοι με έξουρνε πούδς ειμαι...

— Πούδς είσθε;... Δέν καταλαβαίνω... Μπορώ να έρωτήσω πούδς εινε τό... — Τό επάγγελμά μου; 'Ω! Θεέ μου! 'Οχι... Δέν θά σάς τό πω, γιατί δέν έπιτρέπεται. 'Ισως γιατί υπέρνοος άνθρωπος κοιτού πού μ' άποφεύγουν... Τι έχει να κάνει τό επάγγελμα!...

— Ποιός είστε επί τέλους; — Βοηθός ήμιού, εις... τάς διαταγές σας!.. 'Εάν μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, στή διάθεσί σας. Σ' αύτόν μάλιστα τόν κοκκινωτό σάκκο πού εινε εκεί κάτω βρισκονται μιά κεφαλή άνθρωπου, τόν όποιο ό προϊστάμενός μου κι' έγω, κατατομήσαμε πρό τσάφρων ήμερών στήν 'Αμιέννη... Και τώρα, σύμφωνα με τόν Νόμο, ήρθε να τό έκθεσώ γιά παραδειγματισμό, στήν πλατεία τού χωριού τούτου, γιατί ό κατατομήσις ήταν άπ' ατότάξιδά τό μέρη... — 'Αχ! Θεέ μου!... Τι φρικη... άνέγκασα και πήδησα από τό κρεβάτι, πέρνοντας και τά ρούχα μου. — Θέλετε να τήν δήτε;... Με ρώτησε με άπάθεια ό βοηθός τού ήμιού.

— Να τήν ιδώ!... Στόν διάβολο να πάτε και σεις κι' αύτή, άπήνησα πηδώντας, κουτουβαλάοντας στή σκάλα. Βρέθηκα στήν κουζίνα, όπου κοιμόταν μιά γερά υπηρετρια πάνω στο καθισμά της. Μόλις άκουσε τά βήματά μου, τινάχτηκε κι' άρχισε να κάνει τό σταυρό της. — Θί με πέρασε γιά φάντασμα, γιατί έφυγε κατατρομαγμένη. 'Έκλεισα κι' έγω τήν πόρτα τής κουζίνας και με τά καθίσματα πού ήταν εκεί έκανα ένα κρεβάτι όμοιο μ' εκείνο πού έκαμεν ό βοηθός τού ήμιού στήν κάμαρά μου. 'Έκει επέρασα τήν χειρότερη νύχτα τής ζωής μου... ***

Πολύ πρωί, πριν ξυπνήση ό ξενοδόχος και ή πελατεία του, βγήκα και τριγύριζα μέσα στήν κομπολι. Ρώτησα διαφόρους έμπορους πού άνοιγαν τά μαγαζιά τους.

ταπεινωμένους και καταφρονημένους. Τό πρόσωπό του, με τά όφρατα και άδρά του χαρακτηριστικά, είχε κατακτήσει μιά φρικαλέα μάσκα πόνου και άπελπισίας! Δέκα ολόκληρα χρόνια έζησε ό άτυχος ποιητής στήν κόλαση αύτή, μόνος του, χωρίς νάχη δίπλα του άνθρωπο να τού πη κανένα λόγο.

Στό 1920, τήν Μεγάλη Πέμπτη, οι γείτονες, βλέποντας πώς ό γέρος ζητιάνος είχε μέρες να φανή στους δρόμους τού Πουριέ, ανέβηκαν στήν σοφίτα του—και βρήκανε τό μεγάλο ποιητή νεκρό... με τό σώμα μισοσπαγγμένο από τίς ψείρες και τά σκουλήκια!...

Ν. Αδάκρυτες

- Τό μεσημέρι θά γίνω;
- Τι πράγμα;
- 'Η έκθεσις...
- 'Η έκθεσις!... Πούά έκθεσις, κύριε;
- 'Η έκθεσις τής κεφαλής τού κατατομηθέντος στήν 'Αμιέννη, πού καταγότανε από δω, άπ' τήν κομπολι σας.
- Τι λέτε κύριε!... Να ένας άνωμοτάρχης, ό όποιος εινε ό άστυνόμος τής άγοράς... Θά σάς πληροφορήση καλύτερα από μες, μούπαν γελώντας.

Σέ δυό λεπτά ό άνωμοτάρχης με άπληροφόρησε. Μ' έγέλασαν, μούπε γιά να μου πάρουν τό κρεβάτι μου! 'Έξα φρενών γύρισα στο ξενοδοχείο: — Κύριε...σας παρακαλώ... μη παραφέρεσθε...μου ειπε ό ξενοδόχος μου!...Θά ήταν καμιά ώρα του παραγγελιοδόχου οίαν, ό όποιος ξαφνικά ήρθε χτές και έξηγηση τό δωμάτιο του, στο όποιο κοιμηθήκατε ίσως. Τού ειπαμε ότι δέν ήτανε άδειανό... — Δέν πειράζει, μάς ειπε.

Κι' άμέσως άνοιξε τό ντουλάκι, πήρε ένα κεφάλι μισοχαμένο, τό βάλε σ' ένα σακκι, και κύλισε τό σακκι στο αίμα ενός τχοιρθιδου πού είχαμε σφάξει γιά σήμερα...Τό τέλος τής ιστορίας τό μάθαμε σήμερα τό πρωί από τόν ιδιο, γιατί μάς τήν διηγήθηκε πίνοντας τόν καφέ του... 'Η άλήθεια εινε ότι όλοι γελάσαμε... 'Αλλά νομίζω, ότι έρχεται... — 'Η φυσιογνωμία τού ξενοδόχου εξέφρασε μεγάλο φόβο, και από τά σήματα πού έκανε σ' άκποιον, πού έρχότανε, έννοησα ότι έρχότανε εκείνος πού μου ειχε ακαρώσει τήν χθεσινή σκηνή...Πράγματι ήταν εκείνος. 'Έξα φρενών τού φώναξα τότε:

- 'Αχρείε!...
- 'Ολίγα τό έπιθέτα σας, κύριε, μου ειπε.
- 'Αχρείε! Μ' έπαιρκαίετε και τώρα θά μου δώσετε λόγο άμέσως.
- 'Εχετε δίκη, κύριε, μου ειπεν τότε ό δήθεν βοηθός τού σθημού, με πολλή ευγένεια. Είμαι μετίς διαταγές σας. 'Αλλά έπειδή βρήσατε, έγω έχω τό δικαίωμα τής έκλογής τώ, όπλων. Σας προτεινουμε λοιπόν να τραβήξουμε κλήρο, γιά νάδύ ημε ποιός από τους δυό μας θά σούση τόν άλλον, άφου τόν άποκεφαλίσω...

— Φτάνουν τά άστειά, κύριε... 'Ας μονομαχήσουμε σάν άνθρωποι καθώς πρέπει. ***

'Εμονομαχήσαμε λοιπόν. Και πληγώθηκα στο χέρι από τό ξίφος τού ψευδομηθ' ου. 'Ο νέος αύτός ήταν ό ίλιπότης Ντέ Μαγώ, ό όποιος, γιά να διασχεδάξη όπας ήθελε, υποκρινόνταν τόν παραγγελιοδόχο. Τήν νύχτα πού πήγε στο ξενοδοχείο, ειχε προσκαλέσει μερικους φίλους τ' ου εκεί. 'Επειδή δέ έγω ήμουν στο δωμάτιό του, σκέφτηκε να μου παίξη τό παιγνίδι πού μου εκαιε, γιά να άδειάσω τό δωμάτιο. Και πράγματι έπεσα θύμα τής ευστίας και τού φόβου μου. Μετά τήν μονομαχία μου έδωκε έκγράδια τό χέρι και με παρεκάλεσε να φύγω μαζί του, πράγμα τό όποιον έκαμα. 'Ετσι τελειωσε αύτή ή ιστορία, τήν όποιαν όμως θυμούνται άκόμα εκεί πέρα, ως «ιστορία τού κομμένου κεφαλιού»!...

Πάλ 'Αμφόσι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

'Ο θρυλικός ταγματάρχης Βελισσαρίου, γιά τόν όποιο ξαναγράφωμε και ό έπίσης θρυλικός ταγματάρχης Παπαδόπουλος, τίς σπαίρες τών έχθρικών πολυβόλων, τίς έλεγαν «σταγάλια φρέσκα». Στή μάχη τού Λοχανά, εινε θάψμα πώς δέν σκοτωθήκαν κι' οι δυο.

'Ο Παπαδόπουλος ήταν στήν πρώτη γραμμή τής παρατάξεως, μέσα στους στρατιώτες πού έφορμούσαν, με τό ιστορικό του μαρτοίκι στο ένα χέρι και με τά κιάλια στο άλλο.

'Ο δέ Βελισσαρίου, ένω οι Βούλγαροι του έρχογχαν βροχή τίς όβίδες, όπου τόν διέκριναν, αύτός ανέβηκε σ' ένα ψηλό λιθάρι και τούς έστειλε μιά μούτζα έλληνοπροκεστίτην!...

'Οταν έπρόκειτο ν' άρχιση καμιά έπιθεσις ό Βελισσαρίου έλεγε στους άνδρες του:

- Πάμε.
- Οι άνδρες τόν εκύτταζαν.
- Τι κυττάτε! 'Αχρίζε τής μάχης ό χορός. Ούτε συγνηθισεις, ούτε ταραχή. Πάμε στή δουλειά μας...
- Και πήγαιναν και πολεμούσαν και κωσούσαν!

